

LISA SCOTTO LINE

KAM ZMIZELI BENNETTOVI

Nastal čas vybrat si mezi právem...
a spravedlností.

přeložil Ondřej Horník

KAM ZMIZELI
BENNETTOVI

Copyright © 2022 by Smart Blonde LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Horník, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5438-0 (pdf)

KAM ZMIZELI BENNETTOVI

LISA SCOTTOLINE

přeložil Ondřej Horník

VENDETA

Všechny jsou pro Francescu. Mám tě moc ráda.

ČÁST PRVNÍ

„Dobré věci jen tak nikam neutečou.“

John Steinbeck v dopise svému synu
Thomovi, 1958

KAPITOLA PRVNÍ

Podíval jsem se do zpětného zrcátka na pickup, který se mi lepil na nárazník. Nesnáším, když tohle někdo dělá, zvlášť když mám v autě rodinu, ale toho dne mi nic nemohlo zkazit náladu. Hokejový tým mé dcery právě porazil Radnor, a Allison dokonce dala gól. Teď seděla vzadu a jako příslušnice generace, která umí využít protistojný palec lépe než kterákoliv předchozí, zaujatě ťukala do mobilu.

Můj syn Ethan vedle ní se otočil a zaclonil si oči proti světlo-
metům auta za námi. „Tati, o co tomu chlapovi jde?“

„Bůh ví. Nevšímej si ho.“

„Proč nejedeš rychlejc?“ Ethanovo vrtění probudilo Moonieho, našeho malého bílého voříška, který začal poskakovat na zadních sedadlech. Mám toho psa moc rád, ale má jen dvě rychlosti: spánek a naprostou bezuzdnost.

„Proč bych měl? Dodržuju povolenou rychlost.“

„Ale teď bysme toho chlapa mohli trhnout.“

Právě jsme si pořídili nový Mercedes E, sedan s bílou metalí-
zou, která se leskla jak čerstvě vybělené zuby. Ethan říkal, že to
písmeno je jméno modelu, ale podle mě to znamenalo *extrémní*.
Moje žena a děti za to auto lobbovaly, ale já si za volantem připadal
jako vejtaha. Stýskalo se mi po mém starém Fordu Explorer, kvůli
kterému jsem se nemusel strojit do obleku s kravatou.

„Až dostanu řidičák, vytřu takovým chlapům zrak.“

Tohle jsem slyšel přinejmenším jednou za týden. Můj syn odpočítával dny do chvíle, kdy dostane žákovské řidičské oprávnění, i když mu bylo teprve třináct. „Ne, to teda nevytřeš,“ opáčil jsem. „Necháš je, ať tě předjedou.“

„Proč?“

„Máme právo vychutnávat si klidnou jízdu.“

„Ale to je nuda.“

„Pro mě ne. Já se kochám rád.“ Uhnul jsem ke krajnici, abych nechal pickup projet, protože Coldstream Road byla jednoproudá silnice vinoucí se lesem do kopce. Vjížděli jsme do Lagersen Tract, poslední části lesnaté přírodní rezervace v okrese Chester, kde musela být příroda chráněna ve svém vlastním zájmu.

Stáhl jsem okénko a z plných plic se nadechl čerstvého, borovicemi vonícího vzduchu. Silnici lemoval hustý les a svodidly prorůstalo křoví. Žáby a cvrčci zpívali hymnus, který mi připomněl dětství. Vyrostl jsem na mléčné farmě v Hershey, domově slavné továrny na čokoládu. Život v tom městě, které prakticky celé sloužilo jedné společnosti, jsem miloval – vonělo to tam sladkým kakaem a korporátní velkorysostí. Všichni usilovali o dosažení stejného cíle, i když za využití kapitalistických metod.

„Nepředjíždí nás,“ vytrhl mě Ethan z rozjímání.

Zamžoural jsem do zrcátka. Moonie koukal ven zadním oknem, přední pracky měl na opěradle a jeho uši se v protisvětle rýsovaly jako chundelaté trojúhelníky.

„No tak, tati. Předveď jim, kdo je tady šéf.“

„Myslím, že v tomhle mají všichni jasno,“ řekl jsem. „Máma.“

Lucinda seděla vedle mě a displej telefonu ozařoval křivku jejího úsměvu. Byla přirozeně krásná, měla šedomodré oči, drobný nos a tmavě blond vlasy stažené do volného culíku na zátylku. Od chvíle, kdy jsme vyšli ze školy, byla na facebooku, nahrávala fotky ze zápasu a přidávala komentáře. **ARIELLE BRÁNILA SKVĚLE!!! HOLKY PATRIOTKY VÁLÍ!!! HURÁÁÁ, EMILY JE NEJLEPŠÍ!!!**

Moje žena na sociálních sítích nikdy nepoužívá méně než tři vykřičníky. Pokud od ní dostanete jen jeden, něco jste podělali. Neboli, jak by řekl můj otec, *upadli jste v nemilost*.

Podívala se na mě. „Jasone, šlápní na to, jo?“

„Ty už taky? Kam ten spěch?“

„Děti musí dělat úkoly.“

„V pátek večer? Tyhle děti?“

Lucinda s úsměvem zakroutila hlavou. „No tak jo. Přece ti nebudu bránit, když se tak rád kocháš...“

„Ach, konečně mi někdo rozumí.“

Lucinda se zasmála a mě zahřálo u srdce. Miluju svou ženu. Seznámili jsme se na Bucknellu, kde ona studovala umění a já, abych si při škole něco přivydělal, roznášel v jídelně makaróny se sýrem. Dokonce jsem musel mít i sítku na hlavě. Mohla si vybrat, ale já ji dokázal rozesmát. A taky miluje makaróny se sýrem.

„Hele, tati.“ Allison vzhledla, ale palce jí stále létaly po displeji. Dokázala psát bez koukání na klávesnici – říkala, že je to její superschopnost. „Právě jsi vyhrál hlasování meich kamarádů o nejvíc sexy tátu.“

„Naprostou zaslouženě,“ usmál jsem se. „Králem plesu jsem nebyl jen tak bez příčiny.“

„Kámo, ne. Takový věci neříkej,“ odfrkla si Allison a dál tūkala do displeje. „Krále plesu my už ani nevedeme.“

Lucinda obrátila oči v sloup. „Allison, kdo byl druhý?“

„Jo,“ přidal jsem se. „Kterej jeskynní troll byl druhej?“

Allison ani teď nepřestala psát. „Táta Brianny M.“

„Rod McKinney?“ ušklíbl jsem se. „To pro mě není žádný soupeř. Já mám aspoň pořádný zadek.“

Allison vzhledla. „Nech toho!“

„Vsadím se, že bych uměl i twerkovat, Al. Ukážu ti to, až dorazíme domů.“

„Dneska už nikdo netwerkuje,“ odfrkla si Allison s pohledem znovu upřeným do mobilu. „OMG, oni říkaj, že vypadáš jako Kyle Chandler.“

„To je kdo?“

„Táta ze *Světél páteční noci*. To si musíš pamatovat, koukali jsme na to spolu. A taky hraje tátu v *Bloodline*.“

„A to je co?“

„Seriál na Netflixu.“

„To jsem nikdy neviděl.“

„Každopádně vypadáš jako on, akorát že on je mnohem víc sexy.“

„No jo, ale umí twerkovat?“

Allison vybuchla smíchy a já se na ni podíval do zpětného zrcátka, ale světla pickupu za námi byla příliš jasná. Viděl jsem jen obrys její hlavy sklánějící se nad telefonem, rozpoznal jsem proužek tenké čelenky a několik kratších jemných vlasů, které utíkaly z jejích dvou culíků. Allisoniny gumičky na vlasy se pořád válely všude po domě a já je pravidelně tahal Mooniemu z tlamy.

Ethan se na sedadle pořád vrtěl a otáčel se dozadu. „Tati, kdybych řídil já, šlápl bych na to.“

„Jako vážně,“ souhlasila Allison.

„Já taky,“ přidala se Lucinda.

„Tak jo. Přesvědčili jste mě.“ Sešlápl jsem plyn a mercedes okamžitě zareagoval. Zrychlovali jsme do kopce a pak jsem ostře řízl zatáčku doleva.

Pickup si z nějakého podivného důvodu vybral právě ten okamžik, aby nás předjel. Kolem se s řevem mihla tmavá, zaprášená šmouha se dvěma muži v kabině. Natlačili se na nás a já musel uhnout doprava ke svodidlům, tak tak že jsem zůstal na silnici.

Najednou ten pickup vklouzl před nás, prudce zabrzdil a zablokoval nám cestu.

Šlápl jsem na brzdy a mercedes cukavě zastavil pouhých pár centimetrů za ním. Všechny nás to v bezpečnostních pásích vymrštilo dopředu. Lucinda zalapala po dechu a Moonie se rozštěkal.

„To bude v pohodě,“ řekl jsem a instinktivně zařadil zpátečku, abych se trochu vzdálil. Rozhlédl jsem se ve snaze najít nějakou únikovou trasu, ale žádná tu nebyla. Kolem velkého pickupu bych se neprotáhl a couvat jsem nemohl kvůli té ostré zatáčce, za kterou jsem neviděl.

Z auta vystoupili do záře našich světlometů dva muži. Řidič byl velký chlap, svalnaté ruce měl celé pokryté tetováním. Oči pod výrazným čelem a dlouhými tmavými vlasy mhouřil do úzkých

škvírek. Jeho spolujezdec nebyl tak svalnatý, ale měl na sobě podobné tmavé tričko a pytlovité džíny. Když vykročili směrem k nám, řidič mu něco řekl.

Nadechl jsem se ve snaze udržet chladnou hlavu. Byl jsem si jistý, že zvládnu situaci urovnat po dobrém. Měl jsem za sebou rok studia práv, takže jsem dokázal ukecat kohokoliv. A kromě toho jsem byl sto devadesát centimetrů vysoký, na střední škole jsem hrával americký fotbal a dodnes jsem se udržoval v dobré kondici.

Lucinda se tiše zeptala: „Mám zavolat policajty?“

„Ještě ne.“

„Tati?“ Allison zněla nervózně.

„Co chtějí?“ Ethan strčil hlavu mezi sedadla a Moonie vyštěkl. Drsný zvuk se v autě nepříjemně rozlehl.

„Nebojte se. Lucindo, až vystoupím, zamkni dveře.“

„Dobře. Ale buď opatrný.“

Vystoupil jsem z auta, zavřel za sebou a vzápětí jsem uslyšel uklidňující cvaknutí zámků. Ti dva muži ke mně dorazili a já narovnal záda. „Pánové, je tu nějaký...“

„Bereme si to auto.“ Řidič vytáhl pistoli a namířil mi ji do obličeje. „Řekni jim, ať všichni vylezou ven.“

„Oukej, dobře. Hlavně klid. Nikomu neubližujte. Mám tam rodinu.“ Otočil jsem se k autu a skrz čelní sklo jsem zahlédl záři Lucindina telefonu. Bezpochyby volala na tísňovou linku. Lupiči ji v tu chvíli uviděli také.

„Zahod' to!“ Spolujezdec vytáhl pistoli a namířil ji na Lucindu.

„Ne, nestřílejte!“ Postavil jsem se mezi něj a auto a zvedl ruce nad hlavu. „Zlato, děti, vystupte z auta.“

Lucinda svésila ruku s telefonem, za čelním sklem se mihla zářivá šmouha displeje.

Ze zadních dveří se vynořila Allison s vytřeštěnýma očima. „Tati, oni mají pistole.“

„To bude v pohodě, zlato. Pojď sem.“ Položil jsem jí ruku na rameno a vmanévroval ji za sebe. Lucinda přicházela kolem vozu společně s Ethanem, který držel v náruči šťekajícího Moonieho.

Vodítko za nimi chřestilo po asfaltu. Když došli ke mně, obrátil jsem se zpátky k těm dvěma mužům.

„Tak dobře, vezměte si to auto,“ řekl jsem jim se staženým hrdlem.

„Počkat.“ Spolujezdec si prohlížel Allison a po tváři se mu rozléval chlípný úsměv. „Jak se jmenuješ, zlatíčko?“

V ústech mi vyschlo. „Vezměte si to auto a jeďte.“

Najednou Moonie vyskočil Ethanovi z náručí a vrhl se na muže. Překvapeně uskočili a řidič leknutím vystřelil. Jen těsně Moonieho minul.

Z té nečekané rány se mi rozezvonilo v uších. Rychle jsem se otočil.

Kulka trefila Allison. Z krku jí v děsivém vějíři stříkala krev. Hroutila se k zemi.

Vrhl jsem se k ní a v poslední chvíli ji chytil do náruče. Opatrně jsem ji položil na vozovku. Ústa měla dokořán a z hrdla jí unikaly bublavé zvuky. Z jejího krku se řinula krev. Rychle jsem to místo stiskl rukou, abych krvácení zastavil. Bylo to odporně mokré a teplé.

Allison pohybovala rty. Snažila se promluvit, nadechnout se.

„Zlato, postřelili tě,“ řekl jsem jí. „Zůstaň v klidu.“ Strhl jsem si košili, nedbaje odlétajících knoflíků, zmačkal jsem ji a přitiskl Allison na krk. Ránu samotnou jsem vůbec neviděl. Byl jsem k smrti vyděšený. „Lucindo, volej záchranku.“

„Nechala jsem telefon v autě!“ Lucinda chytila Allison za ruku a začala vzlykat.

Najednou se nám za zády znovu ozval výstřel – další ohlušující rána.

Vyděšeně jsme se přikrčili. Lucinda vykřikla. Nevěděl jsem, kdo na koho střílí. Rychle jsem se rozhlédl a překvapeně zjistil, že jeden z lupičů zastřelil toho druhého. Spolujezdec ležel bez hnutí na silnici a pod hlavou se mu rozlévala kaluž krve. Řidič upustil pistoli a vyběhl k pickupu. Než zmizel, přečetl jsem si jeho poznávací značku. Náhlý záblesk světla mi prozradil, že k nám na kopec míří další auto.

„Tati, tady je Allisonin telefon!“ Ethan mi přístroj hodil. Zakrvácenými prsty jsem přešel po displeji, který se rozsvítil a ukázal mi fotku Moonieho ve slunečních brýlích.

Otevřel jsem vytáčení a navolil číslo záchranné služby. Někdo to zvedl. Přitiskl jsem si telefon těsně k uchu, abych ho přes psí štěkot vůbec slyšel.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptal se operátor.

„Moje dcera byla postřelena do krku. Dva muži se nám poblíž nadjezdu na Coldstream Road pokusili ukrást auto.“ Byl jsem tak vyděšený, že jsem málem nedokázal přemýšlet. Allison vydávala bublavé zvuky. Ruce jsem měl kluzké její životadárnou krví, která mi teplá protékala mezi prsty.

„Je vzhůru a reaguje?“

„Ano. Pošlete sanitku, rychle!“

„Přitlačte na ránu. Použijte kompresní...“

„To dělám. Prosím, pošlete...“

„Sanitka je na cestě.“

„Prosím! Pospěšte si!“

Allison pohnula víčky. Zakašlala. V koutcích úst jí pěnily narůžovělé bublinky. „Tatínku?“

Sevřelo se mi srdce. Takhle mě neoslovila od doby, kdy byla malá holka.

Řekl jsem jí, čemu jsem sám chtěl věřit: „Budeš v pořádku.“

KAPITOLA DRUHÁ

Zářivky v čekárně na pohotovosti vydávaly jasné, ostré světlo, mátově zelené stěny zdobily idealizované výjevy honů na lišku. Židle se zeleným polstrováním byly rozmístěny do dvou obdélníků, tvořících jakési místnosti beze stěn. V přední části seděla hrstka lidí, ale druhou polovinu čekárny jsme měli jen sami pro sebe. Na stolcích se válely pomačkané časopisy, ale všichni je ignorovali a dávali přednost svým telefonům. Za plexisklem vedle prodejních automatů se nacházel dětský koutek.

V této čekárně jsem byl v posledních letech mnohokrát a z mnoha různých důvodů. Allisonina zlomená ruka. Ethanovy pády. Jednou Lucindě vletěla do ucha můra. Pohotovost ve svém městě každý rodič dobře zná, ale ne takhle. Nikdy předtím jsem neviděl nikoho, kdo by vypadal tak jako my právě teď.

Tiskli jsme se k sobě, šokovaní a zaražení. Allison byla převezena na operační sál. Moje tlíko tuhlo zasychající krví a Lucinda měla na mikině týmu Lady Patriots a na džínách tmavě rudé šmouhy. Už přestala plakat a teď si opírala hlavu o moje rameno. Ethanovo tričko bylo také flekaté krví, ale na černé látce to nebylo tolik vidět, až na bílé N v logu Nike. Krčil se po mojí levici. Každého z nich jsem objal jednou rukou.

„Bude v pořádku, vid’?“ zeptala se Lucinda tiše.

„Ano,“ odpověděl jsem, ale byl jsem k smrti vyděšený. „Jak na tom byla v sanitce?“

„Dobře. Nepanikařila. Znáš ji.“

„Jo,“ přikývl jsem. Allison měla vysoký práh bolesti. Jednou si na lakrosovém táboře ráno zlomila ruku a trenérovi to pověděla až při obědě.

„Musela jsem sedět vepředu, vzadu s ní byl zdravotník. Milý mladík. Mluvil s ní. Hlásil, jak jsou na tom její životní funkce.“

„A jak na tom byly?“

„Měla nízký tlak.“ Lucinda si začala nervózně mnout ruce. Vzpomněl jsem si, že přesně to dělala, když její sestra Caitlin před pěti lety umírala na rakovinu prsu. Objal jsem ji ještě pevněji.

Do čekárny se přišoural starší manželský pár. Pán měl chodítko s novými chrániči připomínajícími tenisové míčky na všech čtyřech nohách a kráčel velice soustředěně. Posadili se do naší části a rozhlédli se kolem sebe. Paní nás pokývnutím pozdravila a pak upřela pohled na televizi, v níž běžely zprávy, ztlumené, ale s titulky.

Lucinda si otřela nos zmačkaným papírovým kapesníkem. „Jasone, víš, co mi řekla, když jsme byly v sanitce? Řekla mi, ať prý se o ni nebojím.“

V očích mě zaštípalý slzy. „Je to hrdinka.“

„Já vím.“ Lucinda popotáhla. „Zajímalo by mě, jak dlouho ta operace ještě bude trvat.“

„Musí opravit žílu. Myslím, že to byla žíla, ne tepna.“

„Jak to víš?“

„Kdyby to byla tepna, jako třeba krkavice, krev by z ní stříkala.“ Doufal jsem, že mám pravdu. Všechno, co jsem věděl o medicíně, pocházelo ze soudních jednání o zanedbání lékařské péče, jichž jsem absolvoval stovky. Pracoval jsem jako soudní důkazní zapisovatel, což z mé hlavy dělalo zdroj vědomostí o zcela náhodných tématech. Ne vždy to byla dobrá věc.

„Zítra jsme měly jít vybírat šaty na ples. Našla v obchodáku jedny, které se jí líbily. Už si je zkoušela, když tam byly s Courtney.“

Na to jsem si vzpomínal. Allison mi ukázala fotku na svém telefonu. Ty šaty byly moc pěkné, bílé s tenkými ramínky. Vypadala by v nich skvěle. Allison měla pevnou, štíhlou postavu atletky. Svěřila se mi s obavou, že v těch šatech nebude mít žádný zadek.

Allison, ty přece máš zadek tak akorát.

To nevíš, tati. Ty mě prostě jen máš rád.

Měl jsem pro ni spoustu přezdívek. Alsford, Al, Vévodkyně z Alfordshiru a taky Aligátor, protože byla neskutečný jedlík. Ona mi říkala tati nebo kámo. Podle Lucindy jsem byl *angažovaný* otec. Byl jsem *součástí života svých dětí*. Prodával jsem lístky do tomboly a kupoval obrovské čokoládové sušenky, které jsem pak rozdával v práci. Učil jsem obě děti nadhazovat a viděl jsem, že Allison má z těch dvou ke sportu mnohem větší vloh.

Lucinda znovu popotáhla. „Nejspíš si ji tu pár dní nechají, vid’?“

„Myslím, že jo.“

„Asi bych je mohla dojít vyzvednout.“

„Vyzvednout? Co?“

Ethan zvedl hlavu, oči se mu leskly. „Ty šaty, tati.“

„No jasně.“ I když jsem to nedával najevo, byl jsem tak rozrušený, že jsem nedokázal ani pořádně myslet. Takže jsem tu konverzaci nedovedl pořádně sledovat. Moje žena, když je rozrušená, mluví víc než obvykle, já spíš méně. Byl jsem ztracený ve vlastních myšlenkách. Byl jsem ztracený.

Lucinda si utřela nos. „Doufám, že na ten ples bude moct jít. Hrozně se na něj těší. Myslím, že má Troye vážně ráda.“

„Já vím.“ Allison s Troyem chodila dva měsíce, takže už teď s ním byla déle než se svým předchozím klukem. Mně se Troy líbil – sportovec, ale stejně chytrý jako Allison. Byl trochu mlčenlivý, ale já se díky Ethanovi naučil, že v introvertech je víc, než se zdá na první pohled. Můj syn měl partu kamarádů, ale potřeboval čas pro sebe.

„Dokázala jsem ji na ten den, kdy je ples, objednat ke kadeřníkovi. Všichni tam chtějí jít ráno, aby potom stihli zápas. Byl to boj, ale podařilo se.“ V Lucindině hlasu zazněl nezaměnitelný tón mateřské hrdosti.

„Ještě že tě má.“

„Chce plážový vlny.“

Plážový vlny. To jsem slýchal často, takže jsem věděl, o jaký typ účesu jde. Allison měla krásné vlasy, ale připadalo jí, že nemají dostatečný objem.

*Tati, já ty svoje vlasy fakt nesnáším. Jsou takový nijaký.
Jako tvůj zadek?*

„Myslíš, že nám už brzy něco řeknou?“ zeptala se Lucinda.

„Ano, hned, jakmile budou moct. Vědí, co dělají.“

„Jasně, samozřejmě. Tohle je dobrá nemocnice.“

„To je.“ Stiskl jsem jí ruku. O přednostech nemocnice v Paoli, která se pravidelně umísťovala na předních příčkách hodnocení zdravotnických zařízení ve Filadelfii a okolí, jsme mluvili docela často. Než jsme se sem přestěhovali, Lucinda si udělala podrobný průzkum zdravotnických zařízení, takže byla v tomhle ohledu tak trochu expert, podobně jako v případě škol – tam zase porovnávala, kolik peněz které okrsky vydávají na výuku v porovnání se státními a celoamerickými průměry. Na podobných věcech si vždycky dávala záležet; to jsme měli společné. Její matka na tom byla stejně a její otec byl generálním ředitelem PennValue, velké pojišťovací makléřské společnosti sídlící v Allentownu. Můj otec říkával, že *vyrostla v přepychu*, a vždycky to znělo, jako kdyby to bylo skutečné místo. Městečko Přepych.

„Tati, myslíš, že Moonie bude v pořádku?“ pohlédl na mě Ethan očima plnými bolesti. Byly modré, o trochu světlejší než Allisoniny. Já jsem byl z celé rodiny jediný hnědooký. Tedy kromě Moonieho.

„Určitě,“ odpověděl jsem. Nechali jsme psa v policejním autě, protože mercedes si policisté odvezli jako důkazní materiál.

„Nezlob se na něj.“ Ethan svěsil hlavu, takže jsem viděl jenom nagelovanou vlnu světle hnědých vlasů, vyčesaných nahoru od nakrátko zastřižených stran. Tyhle účesy nejspíš přišly spolu s Justinem Bieberem a my jsme s Lucindou svorně doufali, že jejich čas už brzy zase pomine.

„Já se na něj nezlobím. Proč bych měl?“

„Ty si budeš myslet, že to byla jeho vina. Ale nebyla.“

„Ne, nebyla.“ Usmál jsem se na Ethana, abych ho ujistil, že to myslím vážně, ale on mi úsměv neoplatil. Měl o něco kulatější obličej než Allison, oči posazené blíž k sobě a obecně byl trochu hubenější. Neustále jsem ho s jeho sestrou porovnával – věděl

jsem, že to není správné, ale coby jedináčka mě rozdíl mezi nimi fascinovaly. Jeho pleť byla také o odstín světlejší. Ohrnutý nos měl posetý drobnými pihami, protože zdědil něco z mých irských genů.

Ethan se smutně zamračil. „Je to moje vina.“

Lucinda se natáhla a stiskla mu ruku. „Ne, Ethane, to teda není. Proč něco takovýho říkáš?“

„Měl jsem ho líp držet. Kdybych ho líp držel, Allison by byla v pořádku. Neměl jsem ho nechat vyskočit.“

Lucinda se na mě podívala s utrápeným výrazem. Oba jsme věděli, že náš syn by takové břemeno neunesl. Byl z našich dětí ten citlivější, svoje bolesti si nosil všude s sebou jako batoh. Teď upíral oči dolů na svoje ruce, na zaschlou krev v rýhách na dlaních.

„Ethane, poslouchej mě,“ stiskl jsem mu rameno. „Není to tvoje vina.“

„Jak to, že ne?“ Zvedl ke mně ustaraný pohled a ret se mu zachytil o rovnátka, jako to dělal vždycky, když mu vyschlo v ústech. Věděl jsem, že si o tom chce promluvit, protože Ethan je ten typ kluka, který potřebuje vysvětlení, nikoliv jen stručnou odpověď.

Protože jsem to řekl, opáčil by můj otec, ale to by na mého syna neplatilo.

„Ethane, ty si myslíš, že by Allison byla v pořádku, kdybys nechal Moonieho, aby se ti vytrhl, je to tak? Ale to je špatná úvaha. Protože to je přemýšlení nad *kdyby*.“ Vybavil jsem si těch pár přednášek trestního práva v prvním ročníku, které jsem absolvoval, než jsem se školou sekl. „Je tu i spousta dalších *kdyby*, ale nic z toho nevede k pravé příčině.“

„Jak to myslíš?“

„No, tak poslouchej. Byla by Allison v pořádku, *kdyby* nevyhrály zápas? Byla by Allison v pořádku, *kdyby* tam zůstala s ostatními na oslavu? Byla by Allison v pořádku, *kdyby* naše auto nebylo nový mercedes?“ Všiml jsem si, jak si Lucinda nervózně poposedla, a tak jsem pokračoval. „Člověk by se z těch možností taky mohl zbláznit. Příčina toho všeho je ale jasná. Jsou to ti dva lupiči. Oni to způsobili. Je to jejich vina.“

„Ale Moonie...“

„Ne, ani Moonie, ani ty. *Oni.*“ Tváře mi zahořely. Najednou jsem měl pocit, že uvnitř celý zuřím, emoce jsem měl našponované k prasknutí. „Ti dva chlápci jsou póvl. Krutí, hloupí, zlí. Nestojí ani za jediný vlas na hlavě tvojí sestry. To oni za všechno můžou a já chci, aby shnili ve vězení. Chci, aby každé zatracené den svého mizerného života trpěli a...“

„Jeden z nich už je mrtvej, tati.“

Lucinda se na mě významně podívala. „Zlato, mluvili jsme o Ethanovi.“

„Já mluvím o Ethanovi. Nechci, aby se Ethan obviňoval z toho, co ti šmejdi provedli Allison.“

Ethan sklopil hlavu. „Já tomu rozumím, tati.“

Lucinda vypadala otřeseně. „To nic, zlato. Táta je jenom rozzlobený.“

Odvrátil jsem se a snažil se uklidnit. Přál jsem si vědět, jak postupuje operace, jak na tom Allison je. Miloval jsem ji až do morku kostí. Byla vším, co jsem si od dcery mohl přát. Silná, chytrá, zábavná, odvážná. Spíš přímočará než taktní. Citlivější, než se na první pohled zdálo. Můj otec vždycky říkal, že je v tomhle jako tažný kůň. Velká a silná, ale ne nutně neohrabaná. Když jsem byl ještě kluk, měli jsme skvělého tažného hnědáka – jmenoval se Čokoládový voják.

Je to něžnej obr. Nebud' na něj zbytečně hrubej.

Allison si dělala se vším víc starostí, než by musela. Se svými vlasy, se svou postavou, známkami ve škole, s kroužky a přípravou na přijímačky, s černými pupínky v T-zóně, ať už to znamená cokoliv. Podobu zdělila po Lucindě, ale modré oči měla posazené blíž k sobě a měla dlouhý, rovný nos a teď, když se konečně zbavila rovnátek, i široký úsměv. Svoje hnědé vlasy vždycky chtěla zároveň zvýraznit i potlačit. Nic pro ni nebylo dost dobré. Já jsem tomu nikdy nerozuměl – nic bych na ní neměnil. *Pro práci ve státní správě tak akorát*, říkával můj otec velmi často.

Nespokojeně jsem se zavrtěl na židli. V ústech jsem měl úplně sucho. Nechtělo se mi věřit, že Allison leží na operačním sále za dvojími dveřmi na druhém konci chodby. Vnímal jsem

instinktivní nutkání být s ní. Pak jsem si vzpomněl, že jsem s ní byl tam na Coldstream Road. Krvácela na silnici a já u ní klečel.

To pomyšlení mě rozzuřilo. V útrobách mi vřel vztek na ty dva lupiče, na celý svět a především na mě samotného.

Tatínku?

Všiml jsem si dvou mužů v oblecích, kteří vešli do čekárny. To jsou určitě detektivové z okresu, kteří se tu s námi měli sejít, došlo mi.

Vyskočil jsem na nohy.

KAPITOLA TŘETÍ

Detektivové zamířili k nám. Starší z nich vypadal zhruba na padesát, měl hustou kštici šedivých vlasů, zapadlé hnědé oči a na opáleném obličejí světlejší kruhy ve tvaru slunečních brýlí. Tváře zarudlé od slunce měl povislé a ústa semknutá do pochmurné linky. Byl vysoký a štíhlý a v ruce držel složku se zlatým emblémem vyraženým do hnědých plastových desek. Druhý muž byl mladší a jeho tmavé sportovní sako na něm trochu viselo. Měl dozadu sčesané vlasy a výrazný, baňatý nos.

Natáhl jsem k tomu staršímu ruku. „Já jsem Jason Bennett a hádám, že vy jste ti detektivové, které jsme měli očekávat.“

„Ano. Seržant Bill Willoughby z úřadu okresního státního zástupce. Tohle je můj partner Jim...“

„Dostali jste ho?“ skočil jsem mu do řeči.

„Ne, ještě ne. Můj partner Jim Balleu. Moc nás mrzí, co se stalo vaší dceři. Víme, že tohle je náročná...“

„Popsal jsem policajtům toho chlapa, auto, dal jsem jim poznávací značku, všechno. Nevím, jestli vám řekli...“

„Ano, řekli. Teď bychom si chtěli promluvit s vámi.“

„Jistě, samozřejmě. Prosím.“ Pokynul jsem k židlím a pak mi došlo, že jsem nepředstavil Lucindu ani Ethana, a tak jsem to napravil.

Detektiv Willoughby se posadil. „Paní Bennetová, omlouváme se, že vás vyrušujeme zrovna teď.“

„Já tomu rozumím,“ přikývla Lucinda.

„Nezdržíme vás dlouho.“ Detektiv Willoughby otevřel složku, v níž měl nový linkovaný zápisník a stříbrné kuličkové pero značky Cross. Detektiv Balleu se posadil vedle něj, vytáhl z kapsy saka reportérský notýsek a já jsem začal mluvit.

„Neměl by být problém toho chlapa chytit. Řídil černý pickup. Chevrolet, nějakých pět nebo šest let starý.“

„Tohle už víme.“ Detektiv Willoughby si udělal poznámku do zápisníku.

„Navíc máte toho druhýho chlapa, toho mrtvýho. Určitě jste schopni zjistit, kdo to je. Nejspíš má u sebe peněženku nebo telefon. Na zbrani musejí být jeho otisky.“

„To zjistíme, věřte nám...“

„Hlavně musíte najít toho řidiče. To on postřelil mou dceru. On *postřelil mou dceru*.“ Ta slova jsem prakticky vyplivl. Vztek mi unikl z těla jako průvan otevřenými dveřmi. „Chci, abyste ho chytili a obvinili v plném rozsahu. Chci, aby zbytek života strávil ve vězení.“

Lucinda si promnula oči a Ethan se s rukama v klíně sesul v židli.

„Tak dobře.“ Detektiv Willoughby přikývl. „Teď byste nám mohl povědět, co přesně se stalo.“

„Jak už jsem říkal policajtům, zastavili před námi a chtěli si vzít naše auto.“

„A vy jste jim v tom bránil?“

„Ne. Proč bych to dělal? Šlo mi o zdraví mojí rodiny, ne o blbý auto.“

Detektiv Willoughby svařtil své krátké obočí. „Ale jeden z pachatelů byl zabit...“

„Ale toho jsem nezabil *já*. Já jsem nezabil nikoho.“ Oni si opravdu myslí, že jsem to udělal, došlo mi v tu chvíli. Trochu jsem si přál, aby to byla pravda. Měl jsem to udělat. „Zastřelil ho ten druhej lupič. Copak vám to policajti neřekli? Já jim to vysvětlil.“

Lucinda se zachvěla. „Můj manžel nikoho nezabil. To by nikdy neudělal.“

Detektiv Willoughby přejel pohledem z Lucindy ke mně. „Tak-
že vy tvrdíte, že pachatel jedna zabil pachatele dva?“

„Ano.“ Trápilo mě, že jim to policisté, s nimiž jsme mluvili na
místě činu, neřekli. A vrtalo mi hlavou, co dalšího jim ještě neřekli.
Potřeboval jsem těm chlapům důvěřovat.

Lucinda si odkašlala. „Snažili jsme se pomoci naší dceři. Sklá-
něli jsme se nad ní a Jason se pokoušel zastavit krvácení. Uslyšela
jsem další výstřel a pak... ehm, no...“

„Já jim to povím,“ přerušil jsem ji, aby nemusela pokračovat.
„Uslyšeli jsme výstřel, otočil jsem se a uviděl, že ten řidič zastřelil
svého spolujezdce.“

Detektiv Willoughby se skepticky podíval na druhého detek-
tiva a tím mě pěkně vytočil.

„Nechcete mi přece naznačit, že mi nevěříte.“

„Neřekli jsme...“

„Ani jste nemuseli. Nechtějte mě naštvat. Zrovna dneska. Moje
dcera tamhle za těmi dveřmi bojuje o život.“

Lucinda vytřeštila oči a já si uvědomil, jak lehkovážně jsem volil
slova. Zatím jsme si nepřiznali, že Allison bojuje o život. Zatím
jsme to neřekli nahlas. Vlastně jsem ani nevěděl, že si to myslím,
dokud to ze mě nevypadlo.

„Pane Bennette, jistě chápete, že je nezvyklé, aby jeden pa-
chatel...“

„Jenže přesně tak se to stalo,“ zvýšil jsem na něj hlas. Už jsem
svůj tón dál nedokázal ovládnout. Nebylo mi to podobné, ale v tu
chvíli mi to bylo fuk. „Říkám vám pravdu.“

Lucinda mě chytila za paži. „Zlato, uklidni se. Vážně.“

Detektiv Willoughby semkl rty. „Omlouvám se. Nezačali jsme
nejlépe.“

„Tak na mě nevytahujte taková nesmyslná obvinění,“ odsekl
jsem. Nehodlal jsem se omluvit. V tu chvíli ne.

„Takže znovu. Co se stalo?“

„Zastavili před námi a zablokovali nám cestu. Pak vystoupili
z auta a zamířili k nám.“

„Měli v rukou zbraně?“

„Ne, nejdřív ne. Mluvili spolu.“ Vzpomněl jsem si na něco, co mi předtím nedošlo. „Řidič řekl spolujezdci: *Ty běž zleva, Juniore.*“

Lucinda se na mě překvapeně podívala.

Ethan zamrkal.

„Výborně,“ dodal jsem, „takže znáte jeho jméno, nebo aspoň přezdívkou, pokud jste je neobjevili v jeho peněžence.“

Detektiv Willoughby si psal poznámky a jeho kuličkové pero se ve světle zářivek na stropě blýskalo. „Vy jste ho slyšel?“

„Ne, byl jsem ještě pořád v autě.“

„Jak tedy víte, co řekl?“

„Odečetl jsem mu to ze rtů. Svítily na něj naše reflektory, takže jsem mu viděl do tváře.“

Detektiv Willoughby zamrkal. „Takže nevíte *určitě*, co řekl.“

„Ale ano, vím. Umím odezírát.“

Ethan se trochu probral z letargie. „To vážně umí. Moje sestra říká, že je to jeho superschopnost.“

Přinutil jsem se na něj usmát. Pak jsem se obrátil zpátky k Willoughbymu. „Patří to k mojí práci důkazního zapisovatele.“

„To je něco jako soudní zapisovatel?“

„Ano, ale s licenci pro konkrétní oblasti.“

„Co to má společného s odezíráním ze rtů?“

„V mojí práci jde o přesnost. Odezírání ze rtů zvyšuje přesnost zápisu.“

„Jste zaměstnaný u soudu?“

„Ne, my jsme soukromníci. Soudní zapisovatelé jsou státní nebo obecní zaměstnanci.“ Chtěl jsem mluvit o svojí dceři, ne o práci, ale detektiv Willoughby si dělal poznámky.

„Kde sídlí vaše firma?“

„Ve West Chesteru. Můžeme se vrátit k tomu, co se stalo?“

„Dobře. Pokračujte, prosím.“

Vyprávěl jsem tedy dál, popsal jsem každý detail, jak nejlépe jsem dovedl. Díky tomu, že jsem se přepnul do pracovního režimu, jako by ty otázky a odpovědi byly záznamem k přepsání, jsem dokázal udržet emoce pod kontrolou. Vizualizoval jsem si věty, jako bych je zaznamenával tím staromódním písmem Courier, které

jsme stále ještě používali. Výpověď by byla oficiálním záznamem, považovaným každým soudem za pravdivý, a na poslední stránce originálu bych se podepsal pod řádek s přísahou a stvrdil tak, že je vše zapsané bezchybně a správně.

Vtom se ve dveřích čekárny objevil starší lékař v bílém plášti a s krátkými šedivými vlasy. Očima za silnými brýlemi s drátěnými obroučkami přešel po místnosti.

Lucinda se napřímila. „To je její doktor? Hledá nás?“

Vstal jsem, ale lékař zamířil k oněm postarším manželům, potřásl jim rukama a všichni společně pak někam odešli.

Lucinda si nervózně povzddechla. „Ti dorazili až po nás, ne?“

Posadil jsem se. „To si nepamatuju.“

„Tady to nefunguje jako v cukrárně, mami,“ připomněl jí Ethan.

Detektiv Willoughby zavřel složku a zasunul do ní své pero. „Tak jo, myslím, že pro dnešek to už stačí. Někdy v příštích dnech budeme pokračovat.“

Detektiv Balleu zaklapl svůj kroužkový notes. „Ano. Děkuje-me vám.“

Vstal jsem, abych jim potřásl rukama. „Takže si spolu můžeme promluvit později?“

„Samozřejmě.“ Willoughby přikývl. „Jakmile se objeví nějaké nové informace, dáme vám vědět. Uděláme, co bude v našich silách, abychom toho muže dostali před soud. A mimochodem, musíme vás požádat, abyste nemluvili s žádnými novináři. Ani o tom nepište na sociální síť.“

„To jsme ani neměli v plánu.“

„Samozřejmě že ne,“ dodala Lucinda.

Oba se s námi rychle rozloučili a odešli.

V příštím okamžiku se na prahu čekárny opět objevil onen šedovlasý lékař a pohlédl mi skrz brýle do očí. Jeho zachmuřený pohled mi cosi sděloval – cosi jakoby živočišného, srozumitelného jen mezi dvěma muži. Nevěděl jsem, jestli si to jenom nena-mlouvám. To přece není možné. A najednou mě napadlo, jestli ty postarší manžele neodvedl proto, aby nám zařídil soukromí.

Ne, ne, ne! Přistihl jsem se, že kroutím hlavou.

Lékař k nám přistoupil. „Pan a paní Bennettovi? Já jsem Mark Chen, primář oddělení urgentní chirurgie.“

Lucinda vyskočila na nohy. „Jak je na tom?“

„Prosím, sedněte si.“ Doktor Chen ukázal na židle a sám se posadil naproti nám. My oba klesli na svá místa.

Ne, pomyslel jsem si. To nemůže být pravda. Já to nechci slyšet.

Doktor Chen vzal Lucindu za ruku. „Je mi to líto, paní Bennetová, pane Bennette. Vaše dcera zemřela. Dělali jsme, co bylo v našich silách.“

Ne, to přece nemůžete říct. Ne, ne, ne a ne!

Srdce se mi sevřelo tak mocně, až mi to vyrazilo dech. Měl jsem pocit, jako by mě do hrudi zasáhla tlaková vlna. Svět se rozmlžil, připadal mi neostrý a vzdálený. Lékař, čekárna, televize.

„Ne!“ zakvílela Lucinda, což mě vytrhlo ze šoku. Zareagoval jsem reflexivně a přitáhl si ji k sobě, abych se ji pokusil trochu uklidnit. Ethan se rozbředel, takže jsem ho objal druhou rukou a oba je pořádně stiskl.

Chtělo se mi brečet, chtělo se mi křičet, chtělo se mi nevěřit, ně a vztekle řvát. Lucinda vzlykala, z očí se jí řinuly slzy. Ethan plakal jako malý kluk – do té chvíle jsem netušil, že si ten zvuk vůbec pamatuju.

Věděl jsem, že se nesmíme zhroutit všichni najednou. Já jsem byl Táta s velkým T. Byl jsem středobodem rodiny, pilířem, který musí vydržet. Pokusil jsem se uchopit to racionálně.

„Co... co se stalo?“ zeptal jsem se přidušeně.

„Výstřel jí přerušil krční žíly a potrhál další cévy a svaly. Utrpěla značnou ztrátu krve.“ Zamračené obočí doktora Chena připomínalo střechu prohýbající se pod sněhovou nadílkou. „Je mi líto. Zkusili jsme všechno, co se dalo.“

„Vysvětlíte mi to, prosím.“ Potřeboval jsem to pochopit. Snažil jsem se porozumět čemusi naprosto nepochopitelnému.

„Zevní hrdelní žíla je velká a nachází se nad svalem, který vám umožňuje otáčet hlavou. Kulka prošla krkem z levé přední části dozadu a přitom tuto žílu přerušila. Vaše dcera kvůli tomu ztratila obrovské množství krve.“

Můj pohled ulpěl na doktorových rukách. Došlo mi, že jsou to poslední ruce, které se mé dcery dotkly, když ještě žila.

„Mladý člověk má necelých pět litrů krve. Když ztratí pětinu, tělo upadne do šoku. Vaše dcera ztratila téměř polovinu.“

Před očima mi bleskla ta děsivá vzpomínka. Nedokázal jsem promluvit. Stěží jsem slyšel, co mi doktor Chen povídá.

„Dali jsme jí transfuzi, ale utrpěla srdeční zástavu.“

Zakroutil jsem hlavou. „Její... srdce? Její srdce je... v perfektním stavu, silné. Je to sportovkyně, výborná sportovkyně.“

„Ano, ale při tak značné ztrátě krve...“

„Snažil jsem se to zastavit košílí.“

„To byl správný postup. Všechno jste udělal správně. Udělal jste všechno, co jste mohl.“

Věděl jsem, proč mi to říká. Viděl jsem to v jeho vědoucích očích a slyšel jsem to v jeho mírném tónu. Nechtěl, abych si to vyčítal. Ale já se ho nevyptával proto, že bych toužil po odpuštění.

Věděl jsem, že si nikdy odpustit nedokážu.

Nikdy.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Následující hodiny v nemocnici si pamatuju jen velice mlhavě, prožil jsem je v jakémisi otupělém stavu. Doktor Chen nám řekl, že musejí na Allison provést pitvu, což Lucindu ještě více rozplakalo. *To jí přece nemůžou udělat, to jim nemůžeme dovolit*, štkala. Ta představa ji drásala, jako by to byla ona sama, komu se chystají vyjmout z těla orgány a učinit z ní jen prázdnou skořáčku bytosti, která dřív bývala matkou.

Přitiskl jsem ji k sobě. Chtěla Allison vidět, a tak nás zavedli na operační sál. Ethana jsme nechali v předpokoji se zdravotní sestrou – soudili jsme, že by to na něj mohlo být až příliš drsné, a ukázalo že, že jsme měli pravdu. Operační sál byl prázdný, chladný a sterilní, plný nablýskaných nástrojů a skříněk podél stěn. Stropní svítidlo mělo tvar talíře. Pouhých pár zapnutých diod v něm nasvěcovalo vozík z lisovaného plastu, na němž leželo tělo přikryté bílým papírovým prostěradlem. Tam, kde se nacházela hlava, byla větší boule a v nohách dvě menší.

Lucinda se znovu rozeštkala a mně se jen tak tak podařilo nezhroutit, když jsem ji dovedl k vozíku a odhrnul prostěradlo, jen tolik, abych mohl spatřit krásnou tvář své dcery. Nechtělo se mi uvěřit, že tu teď takhle leží, že se vůbec něco takového mohlo stát.

Oči měla zavřené, pleť bledou. Vlasy měla u kořínků ztmavlé zaschlým potem ze zápasu. Její čelenka byla pryč. Ústa, v nichž ještě před pár hodinami svírala modrý chránič zubů, jí obkružovala

bledá načervenalá otlačenina od kyslíkové masky. Na noc stále ještě nosívala rovnátka.

Neodvážil jsem se odhrnout prostěradlo ani o další centimetr. Věděl jsem, že pohled na ránu na jejím krku bychom nesnesli. Znovu jsem jí zakryl obličej a Lucinda se zhroutila a rozvzlykala se naší dceři na hrudi.

Hladil jsem ji po zádech, ale nepoddal jsem se emocím. Nemohl jsem si to dovolit. Lucinda se sklonila, aby Allison objala, a plakala tak silně, až jsem se bál, že nikdy nepřestane. Po chvíli se v pozorovacím okně objevila sestra a zachytila můj pohled. Pochopil jsem, co po nás chce.

Naznačil jsem jí, že potřebujeme ještě pár minut. Otálel jsem, protože jsem nechtěl opustit svou dceru – navždy, nenávratně, definitivně. Přistihl jsem se, jak sahám pod prostěradlo, abych se ještě naposledy dotkl Allisoniny tváře. Její kůže byla chladná, ale jemná, jako mívají mladí lidé, kteří mají život před sebou. Cítil jsem, jak mi puká srdce. Oči se mi zamlžily slzami. Moje dcera mohla dosáhnout, čeho jen chtěla, mohla se stát naprosto čímkoliv. Chtěl jsem, aby byla, čímkoliv jen bude chtít. Chtěl jsem, aby žila. Dosud jsem bláhově považoval život za samozřejmost.

Žal mě rval na kusy a já pochopil, proč si truchlíci trhají šaty. Přistihl jsem se, jak říkám *je mi to tak líto, je mi to tak líto*, a pak jsem si uvědomil, že vstupuji na nebezpečné teritorium emocí, že se z hlubin znovu vynořuje můj vztek. Zatnul jsem zuby, aby ze mě nevyšlo už ani slovo.

Lucinda si otřela uslzené oči. Potom jsme vyzvedli Ethana a společně jsme se doploužili k policejnímu vozu. Když nás spatřil Moonie, který nic netušil, šťastně se rozštěkal. Ethan ho zvedl do náruče a zabořil tvář do jeho hrubého kožichu. Celou cestu domů ho na zadním sedadle objímal a plakal.

Nějak jsme se dostali do patra a společně s Lucindou jsme vzali Ethana do naší ložnice a přitulili se k němu. Až na jemné světlo pronikající sem oknem obráceným do ulice byla v pokoji tma. Závěsy byly roztážené, takže jsem viděl na šindelovou střechu Brophyových a klikatou řadu stromů před domem Whitmanových

naproti. Corbuzovi vedle měli na předzahrádce zapíchnutou modrou vlajku týmu Nittany Lions. Všechno důvěrně známé, všechno pořád na svém místě. Až na to, že teď bylo úplně všechno jinak.

Lucinda konečně přestala vzlykat, ale tváře měla mokré. Ethan po nějakém čase usnul. Zavřel jsem oči a poslouchal rytmus jeho dechu, jeden nádech za druhým, do plic a zase ven. Nevěděl jsem, co mám dělat nebo na co mám myslet. Nerozuměl jsem tomu. Všechno se to stalo tak rychle. Bylo to, jako by mi proklouzla mezi prsty. Ruce jsem měl stále ulepené od její krve, teď už zaschlé, odlupující se. Svědilo to. Pálilo to.

Musel jsem sám pro sebe předefinovat, kdo vlastně jsem. Pořád jsem byl její otec, ale ona byla pryč. Měl jsem teď jen jedno živé dítě, jen chlapce, svého syna.

Vždycky budu Allisoniným otcem, i bez Allison. Lucinda zašeptala: „Jsi vzhůru?“

„Ano.“

„Já nevím... naše holčička.“

Objal jsem ji ve tmě ještě pevněji.

„Je to... připadá mi to... neskutečné.“

„Já se cítím stejně.“

„Jsme tady... bez... ní. Je hrozně... mladá... má všechno... před sebou... celý... život.“ Znovu se rozplakala. „Proč... proč zrovna ona... proč? Byla tak... skvělá... byla prostě skvělý dítě... a teď, teď už nic víc? Tohle byl... její život? Její celý... celičský život?“

Zavřel jsem oči.

„Zrovna tuhle jsme mluvili o tom, jakou... jakou oslavu...“

Ztěžka jsem polkl. Allison měla osmnáctého ledna narozeniny. Bylo by jí sladkých šestnáct. Většině jejích kamarádů už šestnáct bylo a jí se to vůbec nelíbilo. Byla tak soutěživá.

„Ona už... neodmaturuje? Nepůjde... na vysokou? Nevdá se?“

Tak daleko jsem se já sám ještě nedostal.

„Tohle se stalo... zrovna jí? Jak to? Proč?“ Na okamžik se odmlčela a pak zašeptala: „Víš, co... co je nejhorší?“

„Všechno“, zašeptal jsem také bez rozmýšlení.

„Jo“, řekla Lucinda po chvíli. „Byla moje... nejlepší kamarádka.“

„Je mi to moc líto, zlato,“ řekl jsem. Byla to pravda. Lucinda a Allison byly nejlepší kamarádky. Lucinda měla i další kamarádky, jako třeba Melissu. Mámy holek, co hrály pozemní hokej a lakros. Chodily spolu na procházky, každé pondělí a čtvrtek na jógu. Ale s žádnou z nich si nebyly tak blízké jako s Allison.

„Byly jsme... dva hrášky...“

Ani tu větu nemusela dokončit. Říkal jsem jim to pořád dokola. Byly si tak podobné, matka s dcerou, že byly skoro jako jedna osoba. Vypadaly stejně, dokonce měly i stejnou chůzi, našlapovaly s chodidly mírně vytočenými ven. Obě mluvily hrozně rychle. Pořád jich bylo všude plno. Byly intenzivní, silné.

„Milovala jsem ji... miluju ji... tak moc... Ethan ji měl rád... všichni jsme ji měli rádi...“

„A vždycky budeme.“

Lucinda se znovu rozbřečela. I mně se oči zalily slzami, ale zahnal jsem je pryč. Už v tu chvíli jsem cítil, jak na mě doléhá tíže těch strašných věcí, které budu muset ráno zařídit. Zavolat do pohřebního ústavu a domluvit si schůzku, abychom vybrali rakev. Budeme to muset sdělit Allisoniným kamarádům, našim známým. Troyovi, jejímu novému příteli. Trenérům, učitelům. Lucinda bude muset zrušit onu vytouženou návštěvu u kadeřníka. Bude muset Allison vybrat nějaké šaty.

Ne na ples.

Na věčnost.

Probudil mě Moonieho štěkot v přízemí a vzápětí se rozezněl domovní zvonek. Sáhl jsem po telefonu, abych se podíval, kolik je hodin. Tři patnáct. Netušil jsem, kdo by to mohl být, ale pak mi došlo, že to třeba jsou detektivové. Možná toho chlapa chytili.

Vyskočil jsem z postele a vyrazil z pokoje. Na sobě jsem stále ještě měl zakrvácené tílko. Seběhl jsem do přízemí a uviděl Moonieho, jak štěká a poskakuje v předsíni. Drápy mu cvakaly o dřevěnou podlahu.

Podíval jsem se skrz okno vchodových dveří a spatřil dva muže v oblecích. Ten vpředu byl urostlý Afroameričan zhruba v mém

věku. Všiml si mě a zvedl pouzdro, v němž bylo pod zlatým odznakem napsáno **FBI**. Za ním stál mladší běloch s krátkými hnědými vlasy, brýlemi s drátěnými obroučkami a podsaditou postavou, který mi ukazoval svůj vlastní průkaz.

Netušil jsem, co ode mě chce FBI, ale otevřel jsem. „Dobry...“

„Pane Bennette, já jsem zvláštní agent Dom Kingston z filadelfské pobočky FBI. Tohle je můj partner zvláštní agent Michael Hallman. Přijměte prosím naši upřímnou soustrast se ztrátou vaší dcery. Omlouvám se, že vás rušíme v tuhle hodinu. Můžeme dál?“

„Tak dobře.“ Ukročil jsem stranou a oni vešli dovnitř. Moonie jim okamžitě začal očíhávat boty. „Jak se na tom vyšetřování podílí FBI? Myslel jsem, že to má na starosti policie z chesterského okrsku.“

„Teď už ne.“ Zvláštní agent Kingston se tvářil zachmuřeně.

„Chytili jste toho chlapa?“

„Ne, ještě ne. Můžeme si promluvit s vámi a s vaší ženou?“

„Vždyť je ještě noc. A ona konečně usnula.“

„Je to důležité. Můžete ji probudit?“

„Teď hned?“

„Musíme jednat rychle.“

KAPITOLA PÁTÁ

Seděl jsem na pohovce mezi svou ženou a synem, zvláštní agenti Kingston a Hallman se usadili naproti nám. Lucinda už se zbavila svých krví potřísněných šatů – než s opuchlými očima a vyčerpaná sešla dolů, převlékla se do košile a džínů. Ethan měl pořád ještě na sobě svoje tričko Nike a džíny. Byl bych ho nechal spát, ale Moonieho štěkání ho probudilo.

Navzájem jsme se představili. Zvláštní agent Kingston svou neokázale autoritativní přítomností jaksi automaticky přebíral vládu nad místností. Jeho protáhlý obličej s drobnými ústy rámovala výrazná čelist. V krátkých vlasech se mu začínaly tvořit kouty. Byl zhruba stejně vysoký jako já a dobře střižený tmavý oblek dal vyniknout jeho svalnaté postavě. Zvláštní agent Hallman mu s netečným výrazem v kulatém obličejí přenechal slovo. Jeho mladistvé vzezření podtrhovaly dolíčky ve tvářích.

Zvláštní agent Kingston si odkašlal. „Pane a paní Bennettovi, Ethane, dovolte mi začít tím, jak moc nás mrzí vaše ztráta. Přijměte naši upřímnou soustrast.“

„Děkuji vám,“ řekl jsem za nás všechny. Ethan na ty dva upřeně civěl a já si uvědomil, že ještě nikdy skutečné agenty neviděl. Já ano, kdysi jsem vzal jednu vládní zakázku a pracoval jsem na výpovědích v Guantánamu. Všichni federální agenti, které jsem tam potkal, byli úplně stejní jako tihle dva – vyrovnaní a profesionální.

„Jak jsem řekl, velice neradi vás vyrušujeme, ale musíme jednat rychle. Jsme ve spojení s detektivy chesterského okrsku a policisty na místě činu.“

„Dobře,“ přikývl jsem, ale nebyl jsem si vůbec jistý, kam tím míří. „Takže proč se do toho zapojila FBI?“

„K tomu se vrátím za chvíli. Nejdřív vám musím sdělit, že vraha jsme identifikovali jako jistého Johna Mila.“

Zatnul jsem zuby. Právě jsem se dozvěděl jméno muže, který vzal život mé dceři. Připadalo mi to až neskutečné – slyšet to tady, v rodinném pokoji, který byl Allison plný. Krbovou římsu zdobila její nejnovější školní fotka; nechali jsme si ji vytisknout ve formátu dvacet na dvacet pět. Na konferenčním stolku se povalovaly lahvičky laku na nehty značky Holo Taco, tuby melounového balzámu na rty, černé gumičky do vlasů a balíček mátových mentosek, které měla tak strašně ráda, že jsme jí říkali Žvejka. Na zemi pod televizí ležely její pantofle Adidas a obnošené červené mokasíny Toms. Naše dcera nás obklopovala, i když tu s námi nebyla. Byl to rodinný pokoj, ale jeden člen rodiny tu chyběl.

„Identifikovali jsme také jeho komplice, toho muže zabitého na místě činu. Jmenoval se George Veria mladší. Nechával si říkat Junior.“

„Takže jsi měl pravdu, tati,“ otočil se ke mně Ethan. „Pamatuješ, jak jsi mu odezíral ze rtů? Říkal jsi, že se jmenoval Junior.“

Na svou takzvanou superschopnost jsem úplně zapomněl. Kývl jsem Ethanovi na souhlas, ale v myšlenkách jsem se vrátil tam na Coldstream Road. Došlo mi, že Allisonin batoh, kabelka a hokejka jsou stále ještě v autě. Přes noc se z věcí, které moje dcera používala, staly upomínkové předměty.

„Jasone, my vám věříme, že Juniara Veriu zastřelil John Milo, ne vy.“

I když mě pořád ještě rozčilovalo, že o tomhle vůbec někdo pochyboval, ulevilo se mi, že mě už dál nikdo nepodezírá. „To rád slyším.“

„Oba muži byli členy Syndikátu George Verii neboli SGV, nebezpečné zločinecké sítě, která ve střední a jihovýchodní

Pensylvánii distribuuje a prodává oxykodon, fentanyl a další opiáty.“

„Bože můj,“ vydechl jsem vydešeně. Lucinda se natáhla a stiskla mi ruku. Ethan objal Moonieho, který měl stále ještě na přední tlapě skvrnu zaschlé krve.

„Dovolte mi nejdřív pár obecných informací. K přepadení auta obvykle dochází z jednoho ze tří důvodů. Zaprvé, lupiči ho potřebují k útěku z místa činu. Zadruhé, mají záslusk na konkrétní značku, protože je po ní poptávka mezi dealery kradených vozů,“ vypočítával zvláštní agent Kingston na svých štíhlých, hbitých prstech. „A zatřetí, oběť se nacházela ve špatný čas na špatném místě.“

„Takže nás přepadli, protože chtěli náš mercedes?“ zeptala se Lucinda.

„Ne. Máme důvod se domnívat, že vaše auto potřebovali kvůli útěku od jiného zločinu. Včera v noci došlo k dvojnásobné vraždě, asi hodinu před vraždou vaší dcery. Domníváme se, že ji spáchali Milo a Junior. Potřebovali se zbavit svého pickupu, a tak si chtěli vzít vaše auto.“

Snažil jsem se tu informaci zpracovat. Bylo těžké myslet na to, co se stalo předtím, než zabili Allison.

Tati, oni mají pistole.

„Proč by si vybrali auto, ve kterém sedí celá rodina?“ zeptal jsem se. „Není to zbytečně riskantní?“

„Neměli jinou možnost. Vzali zavděk tím, co se jim zrovna naskytlo.“

„Kde se stala ta dvojnásobná vražda? Koho zabili?“

Zvláštní agent Kingston se na okamžik odmlčel. „Milo a Junior zavraždili dva muže v Jennersville. Jmenovali se Walter Jersey a Gary Reid. Byli to pouliční dealeři drog ve stejném syndikátu.“

„Takže zabili svoje vlastní lidi? Proč?“ Vybavil jsem si, jak Milo střelil Juniora. „Co to s těmi chlapy je, že likvidují svoje vlastní kumpány?“

„Vnitřní boj není ve zločineckých organizacích nic neobvyklého. Zápolí mezi sebou o moc.“

„Ale proč lidi, co jsou pod nimi? Jak jim to pomůže postoupit výš?“

„To nevíme. Existuje několik pravděpodobných scénářů.“

„Jako například?“

Zvláštní agent Kingston na okamžik pevně stiskl rty. „Milo možná ty dva falešně obvinil, že prodávané drogy ředí a zisk si nechávají pro sebe, a pak je zabil, aby si nahnal nějaké kladné body u svého šéfa. Králem toho syndikátu je Juniorův otec, George Veria starší. Říkají mu Velký George. I ve zločineckých skupinách se objevuje nepotismus. Velký George by dříve nebo později předal své žezlo Juniorovi. Takže jestli se chtěl vlády nad syndikátem zmocnit Milo, musel Juniora zabít.“

To dávalo děsivým způsobem smysl. „Vy si myslíte, že Milo měl v plánu Juniora při tom přepadení zabít?“

„Ne. Domníváme se, že využil příležitosti, která se mu naskytla, když na ně vyskočil váš pes.“

Ethan pohlédl dolů na Moonieho. Přitáhl jsem si synka blíž k sobě.

„A to mě přivádí k tomu, proč jsme tady.“ Zvláštní Agent Kingston se naklonil dopředu a vážně se na nás zahleděl. Tmavé oči mu lemovaly vrásky, které mělo na svědomí spíš časté mračení než věk. „Milo samozřejmě nemůže Velkému Georgeovi říct, že Juniora zabil on sám. Domníváme se, že to hodí na vás. Prostě mu řekne, že přepadení nešlo hladce a vy jste Juniora odzbrojil a zastřelil jste ho.“

Lucinda zalapala po dechu. Ethan se na mě podíval. Cítil jsem, jak se mi svírá hrud. Tohle jsem tedy opravdu nečekal, nicméně byl to logický předpoklad. Detektivové z chesterského okrsku si něco podobného mysleli také.

Zvláštní agent Kingston se zamračil. „Velký George s Juniorem si byli velmi blízcí. Domníváme se, že jejich syndikát se bude chtít vám a vaší rodině pomstít. Domníváme se, že vám hrozí nebezpečí. Bezprostřední nebezpečí.“

„Bože můj!“ vydechla Lucinda s nevěřicným výrazem. V očích se jí zaleskly slzy.

Snažil jsem se to všechno nějak zpracovat. „Copak to, že Juniora zabil Milo, nezjistí ze zpráv?“

„Ne. Tuhle informaci nezveřejníme.“

„Proč ne? Vždyť je to pravda a zabránilo by mu to hodit tu vraždu na mě.“

„Když zveřejníme, že Juniora zabil Milo, vezme nohy na ramena. To by poškodilo naše šance na jeho dopadení.“

„Ale jestli je to takhle, proč Milo nezabil i mě? Nebo nás všechny? Velkému Georgeovi by mohl klidně lhát i tak.“

„To je výborná otázka.“ Zvláštní agent Kingston se temně pousmál. „Na místě činu jsme zajistili jen jednu zbraň, revolver pětačtyřicetku. Kulka nalezená v Juniorově těle byla rovněž ráže pětačtyřicet. Ještě nemáme kompletní balistickou analýzu, ale domníváme se, že vyšla z Juniorovy zbraně. Jinými slovy, Milo zastřelil Juniora jeho vlastní pistolí.“

„Jak víte, že to nebyla Milova zbraň? Tu přece nemáte.“

Zvláštní agent Kingston zaváhal. „Kulka, která zasáhla vaši dceru, byla ráže dvacet dva. A víme, že vyšla z Milovy zbraně.“

Bylo hrozně těžké to poslouchat. Musel jsem se nutit ke klidu. Nesměl jsem si představovat tu strašnou spoušť, kterou kulka napáchala, když její dceři rozervala krk.

„Logicky se nabízí otázka, proč si Milo vyměnil zbraně, než zabil Juniora. Domníváme se, že to udělal pro případ, kdyby informace z balistické analýzy unikly na veřejnost. Velký George by nikdy neuvěřil, že byste vy, Jasone, dokázal odzbrojit Mila. Je to kus chlapa, sám jste to viděl. Začínal v jejich syndikátu jako bouchač, vypracoval se až časem.“

Myšlenky mi v hlavě jen vířily. „Ale na té pistoli nejsou moje otisky.“

„S tím Milo nemohl nic udělat. Musel to risknout. Nemohl se vrátit bez své zbraně, to by Velkému Georgeovi nevysvětlil.“

„Ale jak se Milo dostal k Juniorově pistoli?“

„Tahle otázka nás taky napadla.“ Zvláštní agent Kingston přimhouřil oči. „Takže se vás musím zeptat. Viděl jste, jak Milo střílel Juniora?“

S pocitem, z něhož se mi dělalo špatně, jsem se ve vzpomínkách vrátil k té chvíli. „Ne, skláněli jsme se nad Allison. Byli jsme k nim zády.“

„To jsme si mysleli.“ Zvláštní agent Kingston pohlédl na zvláštního agenta Hallmana. „Zatímco jste se věnovali své dceři, Milo musel vzít Juniorovi zbraň a zastřelit ho. Všimli jste si potom, jestli Milo držel v každé ruce jednu pistoli?“

Zamyslel jsem se. „Ne. Viděl jsem, jak jednu upustil. Nejspíš jsem předpokládal, že v druhé ruce nic nemá.“

Lucinda zaraženě zakroutila hlavou. „Já si nevzpomínám.“

Zvláštní agent Kingston se na okamžik odmlčel. „Ptal jste se mě, proč vás Milo nezabil všechny. Odpověď je jednoduchá. Došli mu náboje. V Juniorově pistoli zbýval jen jeden. Byl by vás zastřelil svou vlastní, kdyby nezaregistroval, že se k vám blíží další auto.“

Ta slova dopadla tvrdě a nemilosrdně, až se mi zatočila hlava. Všichni bychom byli mrtví. Lucinda. Ethan. Snažil jsem se zpracovat, co jsem se právě dozvěděl. „Proč by měl Junior u sebe téměř prázdnou pistoli?“

„Domníváme se, že ty dvě vraždy v Jennersville spáchal právě on pomocí své zbraně.“ Zvláštní agent Kingston se starostlivě zamračil. „Sečteno a podtrženo, vaší rodině hrozí nebezpečí. Jste očitými svědky vraždy vaší dcery. Musíte vstoupit do programu ochrany svědků.“

„Cože?“ vydechl jsem překvapeně.

Lucinda si přitiskla ruku na ústa.

Agent Kingston pevně stiskl rty. „Jsme tu proto, abychom vás odvezli do bezpečného dočasného úkrytu.“

„Ještě teď v noci?“

„Ano. Teď hned.“

Lucinda zalapala po dechu. Ethanovi se zamlžily oči.

V reflexivním odporu jsem zakroutil hlavou. „Máme odejít? Teď hned? Vždyť my tady žijeme.“

Lucinda se zděšeně otřásla. „Chápejte, naše dcera byla právě...“, řekla tiše. „Musíme jí vystrojit pohřeb. A Ethan tu má kamarády, spolužáky...“

„Já nikam jet nechci,“ přerušil ji Ethan nervózně. „Nechci odjet někam, kde nikoho neznám.“

Zvláštní agent Kingston zamračeně přikývl. „Já vím, že je to náročné, zvláště po takové tragédii. Ale vaše životy jsou v ohrožení.“

Nedokázal jsem to všechno tak rychle zpracovat. „Ale já tady mám svou firmu. A moje žena taky. Jsme podnikatelé. Vyděláváme peníze. Naše práce jsou tady.“

Lucinda zakroutila hlavou. „A já nemůžu opustit svou matku. Žije v domě s pečovatelskou službou. Nemá nikoho kromě nás.“

Zvláštní agent Kingston se k nám naléhavě naklonil. „Pokud vstoupíte do programu, můžeme zaručit vaše bezpečí. Přemístíme vás do srovnatelné čtvrti. Můžete mít nový život, začít znovu.“

Cítil jsem, jak se mi svět obrací vzhůru nohama. Netoužil jsem po novém životě. Chtěl jsem zpátky svůj starý. Chtěl jsem zpátky svou dceru. Místo toho jsem se zeptal: „Jak nám budu vydělávat na živobytí? Čím se budu živit?“

„Vláda prodá vaši firmu a pomůže vám vypracovat se v jiném oboru.“ Zvláštní agent Kingston se podíval na hodinky. „Tohle můžeme probrat později. Teď musíme vyrazit. Už mohou být na cestě sem.“

„Jak by nás našli?“ Nešlo mi to na rozum. „Policie ani nezveřejnila Allisonino jméno.“

„Informace kolují a unikají. Navíc viděli vaši poznávací značku. Mohli by mít policejní skener.“

Lucinda dál kroutila hlavou. „A co moje matka? Naši přátelé? Co jim řekneme? Prostě se vypaříme?“

„Žádná další komunikace není přípustná...“

„Ne! To myslíte vážně?“

„Mrzí mě to, ale...“

„Ale my nemusíme odejít, vidíte? Nemůžete nás k tomu donutit, že ne?“

Zvláštní agent Kingston pevně sevřel rty. „Ne. Je to vaše volba. Můžete se rozhodnout, že tady zůstanete, ale my vám to důrazně nedoporučujeme.“

„Pak tedy nikam neodjíždíme,“ opáčila Lucinda nesmlouvavě.

„Jo, rozhodně ne,“ dodal Ethan se slzami v očích. „Tady jsme doma.“

„Pánové,“ řekl jsem a vstal jsem. „Potřebujeme to probrat...“

„Jak jsem řekl, tlačí náš čas...“

„Jdeme to probrat.“ Natáhl jsem k Lucindě ruku. „Zlato?“

KAPITOLA ŠESTÁ

Došel jsem ke svému místu v čele jídelního stolu a Lucinda s Ethanem se usadili každý z jedné strany. Lustr nad našimi hlavami zářil měkkým světlem a vzduch stále ještě voněl česnekovými bagetami, které jsme kdysi v minulém životě přikusovali ke špagetám. Allisonina židle byla prázdná a už taková měla zůstat napořád.

„Jasone, dokážeš tomu uvěřit? Tohle už je prostě moc,“ zakroutila Lucinda hlavou. Tváře měla popelavé, oči zarudlé a opuchlé. Špička jejího nosu byla červená a nosní dírky oteklé. Měla obličej ve tvaru srdce, zužující se dolů ke špičaté bradě, ale starosti jí dělaly především vrásky na čele. Já si jich až do toho večera nikdy nevšiml.

„Nedokážu. Je to neskutečné, já vím.“ Natáhl jsem se přes stůl a chytil ji za ruku. „Ale myslím, že bychom s nimi měli jít.“

„To si myslíš?“ Lucinda vytřeštila oči. „Vážně?“

„Ne!“ vyhrkl Ethan s pláčem na krajíčku. „Tati, prosím, ne! Můžeme tu zůstat? Můžeme být opatrní. Budeme dávat pozor. To zvládneme.“

Bolelo mě z toho u srdce. „Já vím, že ty tohle nechceš, že my tohle nechceme. Ale zůstat tu není bezpečné.“

„Je, když budeme opatrní! Říká se tomu situační povědomí, učili jsme se o tom!“

„To není tak jednoduché, Ethane.“

„Ale vždyť máme alarm proti zlodějům. Nikdy ho nepoužíváme. Můžeme ho začít používat!“

„To nestačí. Nemáme senzory na oknech, jenom na dveřích.“ Když jsme alarm pořizovali, sáhl jsem po levnějším řešení. Ne že by na tom teď záleželo.

„Tak si pořídíme i senzory na okna!“

„To nestačí, kamaráde.“

„Stačí. Budeme v pohodě. Já nikam odjet nechci. To není fér!“

„Já vím, že ne.“ Obrátil jsem se k Lucindě, která se snažila nerozbrečet. Spodní ret se jí třásl. „Jaký na to máš názor, zlato?“

„Já nevím. Nemůžu se rozhodnout. Prostě nemůžu.“ Lucinda si otřela oči a kousla se do rtu. Ještě nikdy jsem ji neviděl tak rozrušenou, dokonce ani když zemřela její sestra Caitlin. Teď neměla jen zlomené srdce – vypadala, že je sama naprosto zlomená.

„Tak to pojďme probrat.“ Stiskl jsem jí ruku.

„Nemůžu se takhle rychle rozhodnout. A oni na nás čekají.“

„To je v pořádku. Pověz mi, co si o tom myslíš.“

Ethan se úzkostlivě dotkl její paže. „Mami, můžeme tu zůstat? Prosím. Vždyť jsme tu doma!“

„Já nevím, zlato,“ odpověděla mu Lucinda a pak se obrátila ke mně. „A co moje máma? Nikoho nemá. Nechci ji opustit, ale taky nechci nás všechny vystavit nebezpečí.“

„No jo.“ Měl jsem svou tchyni rád. Trpěla Alzheimerovou chorobou a žila v Bay Horse, domě s pečovatelskou službou nedaleko odsud.

„Mami,“ vložil se do hovoru Ethan, „když budeme prostě používat alarm proti lupičům, budeme v pohodě!“

„Kamaráde,“ řekl jsem jemně, „nech nás, ať si o tom s mámou promluvíme. Víme, co si myslíš, a víme, proč si to myslíš.“

Ethan popotáhl a otřel si oči. „Dobře. Ale vážně to není fér.“

Lucinda pustila mou ruku a položila dlaně na stůl. „Nemůžu mámu jen tak opustit. Musím se ujistit, že se o ni budou dobře starat. Vždyť víš, je potřeba být s ní... být tam pro ni.“

Věděl jsem, co má na mysli. Lucinda byla velice praktická a aktivní, skvělá dcera. Svoji matku navštěvovala dvakrát týdně. Když

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kam zmizeli Bennettovi***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.